

Het geheim

‘Wat heb je een haast, Elvis,’ verzucht mama, terwijl ze hem probeert bij te houden. Hij rent van het schoolplein af en racet naar het einde van de straat.

Jones schiet mama vlug voorbij en roept: ‘Sorry, mam, we willen heel graag naar huis!’

Even kijkt mama om zich heen of er misschien een roedel honden aan komt. Als Elvis en Jones hun pas versnellen of zelfs de straat oversteken, dan is dat vaak om een hond te ontwijken – meestal het kleine keffertje van de mevrouw van nummer 9. Maar er is geen hond te zien.

Elvis en Jones zijn de hoek al om en mama loopt vlug achter hen aan. De kinderen kunnen makkelijk alleen van school naar huis toe lopen, zo ver is het niet, maar mama vindt het gezellig om hen op te halen. Vandaag loopt ze alsnog alleen.

Elvis en Jones wonen

midden in het centrum van Amsterdam. Op honderd meter van hun huis ligt het Amstelveld. Een plein waar je heel fijn kunt spelen, met een voetbalveld, een klimrek, een glijbaan en een zandbak. Ze gaan hier na school vaak heen, maar nu rennen ze er hard voorbij.

*****

Eenmaal thuis zit Elvis in no-time aan zijn huiswerk. Jones heeft de glazen met water al op tafel gezet.

‘Nou, wat heerlijk, zeg. Ik hoef niet eens te zeuren dat je je topo moet leren,’ lacht mama.

‘Mam, wij ruimen de glazen zo wel op. Ga jij maar lekker wat voor jezelf doen,’ regelt Jones.

Ze houdt van opruimen, dat weet mama. Elk jaar vraagt ze voor haar verjaardag een uitbreiding van haar schoonmaakset. Een dweil, een stofzuiger, een ramenlapper, Jones heeft het allemaal. Ze zwiept met haar speelgoedstofdoek over de tafel en dweilt daarna zogenaamd maar vakkundig de keukenvloer.

Mama glimlacht trots en loopt zingend haar werkkamer in. Nadat ze een zacht muziekje opgezet heeft en haar schilderskwasten heeft gepakt, kijkt ze dromerig naar het schilderij waar ze al weken aan werkt.

Elvis en Jones kijken elkaar aan en denken allebei hetzelfde. Zachtjes glippen ze de keuken uit naar boven. Nu kunnen ze eindelijk naar de zolder.

Eenmaal boven weten Elvis en Jones precies wat ze moeten doen. Elvis pakt zijn zaklamp en op hun sokken sluipen ze de vlizotrap op. De trap kraakt bij elke stap. Op zolder hangen grote witte lakens en een dekbedovertrek te drogen aan de waslijn.

Van mama mogen ze niet op de zolder komen, want er staan allemaal dozen vol oude spullen en winterkleren. Daar hebben ze niets te zoeken, vindt mama. Eigenlijk is ze bang dat ze niet opletten en door het gat van de vlizotrap naar beneden vallen. Maar dat gaat niet gebeuren, want Elvis en Jones doen extra voorzichtig.

Met haar handen in haar zij staat Jones als een echte superheld op de zoldervloer tussen de witte lakens. ‘Nou,’ zegt ze dapper. ‘Geef mij die zaklamp maar. Waar zit dat gat?’

*****

Gisteren had Elvis terwijl hij op zijn kamer een stripboek zat te lezen een harde bonk gehoord. Hij negeerde het geluid eerst, maar drie harde bonken later was hij toch nieuwsgierig geworden. Mama en Jones waren boodschappen aan het doen. Elvis had al zijn moed verzameld om alleen de vlizotrap op te klimmen.

Meestal is Jones degene die alles durft. Zij was vast zonder aarzelen naar boven gierend om te kijken waar het geluid vandaan kwam. Maar Elvis niet. Hij is geen watje, maar hij wil toch altijd graag zeker weten dat er geen onverwachte dingen gebeuren. Voorzichtig was hij naar boven gegaan en doodstil had hij gekeken of hij iets of iemand zag bewegen.

De lakens wapperden aan de lijn. Het leken net spoken en – BAM! – daar klonk het geluid weer. Elvis schrok en gleeed op zijn sokken twee treden naar beneden.

Eenmaal bijgekomen van de schrik zag hij dat het raampje openstond. Het klapperde met een knal dicht door de wind. Mama had het natuurlijk opengezet om de was sneller te laten drogen en het haakje niet goed vastgezet.

Opgelucht besloot Elvis het raam dicht te doen. Op zijn tenen zigzagde hij tussen de was door en sloot het raam.

Elvis draaide zich om en zocht snel een weggetje tussen de witte lakens door, die nu stil hingen. Met een zwaai duwde hij er een opzij en stapte naar rechts. Dat was een stap te ver.

Au!

Hij stond op het punt een heel vies woord te roepen, maar hield zich in. Van de pijn zakte hij naar de grond. Met beide handen pakte hij zijn knie vast en ademde een paar keer diep in. Hij keek op en zag waar hij zich aan had gestoten: het kastje was van zijn plek geschoven.

‘Straks ziet mama nog dat ik hier ben geweest,’ mompelde Elvis en hij stond op om het kastje terug te schuiven. Ineens zag hij iets geeks op de plek waar het kastje hoorde te staan. Waarom zat daar geen behang? Toen zag hij het. Er zat een gat in de muur, zo groot als een voetbal. Het was een donker gat, maar Elvis zag onderin iets liggen. Hij kon niet goed zien wat het was en hij durfde zijn handen niet in het gat te steken.

Straks bijt er nog een muis of spin in mijn vinger, dacht hij. Jones had het vast wel gedurfd, maar zij was er gisteren niet. Nu wel.

*****

Elvis loopt naar de rechterachterwand en schuift het kastje weer van zijn plek. Meteen herinnert hij zich de pijn aan zijn knie. Hij trekt zijn broekspijp omhoog. 'Kijk eens wat een grote blauwe plek het is geworden?'

'Daar hebben we nu geen tijd voor,' zegt Jones vastberaden en ze

bestudeert het gat aandachtig met de zaklamp.

‘Wat zie je? Schuif eens op!’ Elvis duwt Jones een eindje opzij en tuurt een donker gat vol spinnenwebben in.

‘Wacht nou, ik zie iets,’ zegt Jones.

Op armlengte staat een roestig vierkant doosje. Jones stroopt haar mouw op. Snel pakt ze het oude doosje uit het gat en legt het op de grond vlak voor de voeten van Elvis.

‘Hier. Maak jij het open?’ zegt ze vlug.

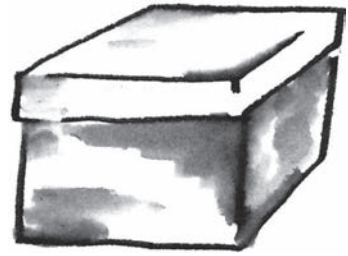
Elvis veegt met zijn mouw eerst wat spinrag van het doosje af en probeert het dan te openen, maar het lukt niet.

‘Maak nou open,’ zegt Jones.

‘Dat probeer ik toch!’ zegt Elvis ‘Het zit vastgeroest, denk ik.’

‘Wat zit erin, wat zit erin?’ vraagt Jones.

‘Rustig nou maar!’ zegt Elvis. Pas na een paar keer wrikken geeft de deksel mee. Hij haalt een oude gele envelop uit het doosje. Voorzichtig trekt Elvis de brief eruit, vouwt hem open en leest voor.

Beste vinder,

Ik ben Hannah. Ik ben elf jaar en ik heb een broertje. Hij heet Otto en is negen jaar oud. Vandaag is het vrijdag 20 november 1967 en we hebben gehoord dat we gaan verhuizen. Wij zijn geboren in dit huis en eigenlijk willen we hier liever blijven. We hebben hier zo veel leuke dingen meegemaakt!

De kamer vlak onder de plek waar je dit doosje hebt gevonden is van Otto. Die kamer is heel bijzonder, maar dat merk je zo. De kamer naast de trap is van mij.

We hebben een speurtocht gemaakt. Volg de aanwijzingen en je ontdekt een heleboel geheimen.

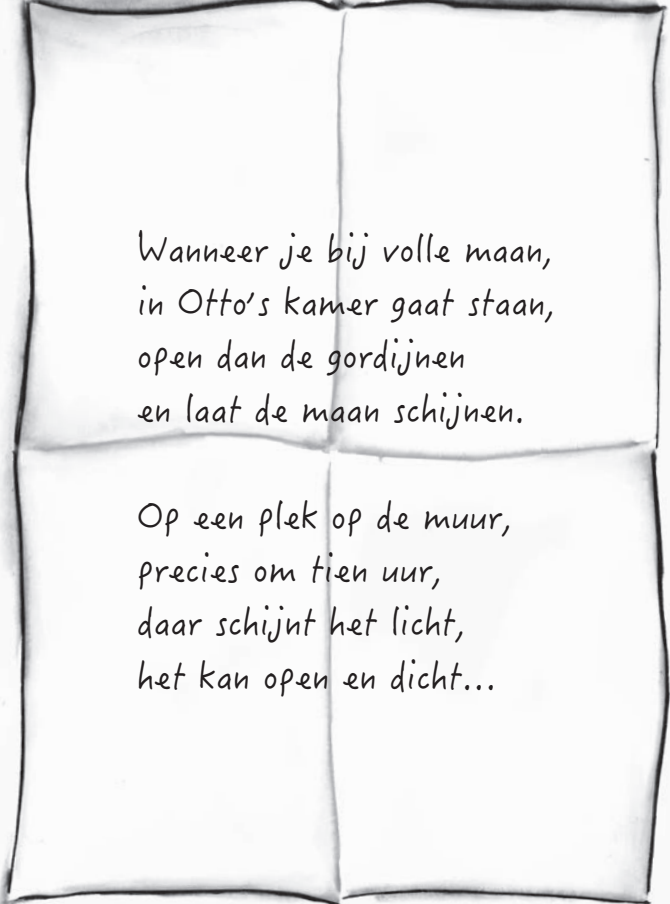
Hier komt de eerste aanwijzing.

Elvis stopt even met lezen. Dit is iets waar hij altijd van droomde en het meeste van houdt. Een echte schatkaart vinden. Een spion zijn. Een rechercheur bij de politie, net als papa. Maar ja, dromen is één ding, denkt Elvis. Durf ik het ook echt?

‘Stel je voor dat het een echte schatkaart is en dat dit een supergevaarlijke speurtocht is?’ zegt hij tegen zijn zusje.

‘Hé! Lees nou door!’ roept Jones ongeduldig. ‘Wat moeten we doen?’

Elvis leest snel verder.

Wanneer je bij volle maan,
in Otto's kamer gaat staan,
open dan de gordijnen
en laat de maan schijnen.

Op een plek op de muur,
precies om tien uur,
daar schijnt het licht,
het kan open en dicht...

Elvis is even stil en Jones kijkt hem met haar grote groene ogen aan. Haar adem stukt van de spanning. Hij stopt de brief en de envelop terug in het doosje.

Dan zegt hij: ‘We moeten er eerst achter komen wanneer het volle maan is. Dan moeten we opblijven tot het tien uur is en in jouw kamer op de muur naar het maanlicht kijken. Laat me even nadenken, volle maan...’

Elvis heeft op school over de sterren en planeten geleerd. Hij weet niet uit zijn hoofd wanneer het volle maan is, maar wel dat er een kalender voor was. Die hangt in de klas. Meester Bart heeft verteld over de ruimte en alle sterrenbeelden en dus ook over de maan.

Elvis grijpt naar zijn telefoon en schrikt... Hij zit niet in zijn zak. Vlug rent hij naar beneden en voelt in zijn jaszak. Ah nee, hij heeft hem op school in zijn laatje laten liggen!

*****

‘Eh, mam? Weet jij wanneer het volle maan is?’ vraagt Elvis, terwijl hij mama’s atelier in rent. Mama staat een lijst in elkaar te timmeren.

‘O, wat handig dat je net binnenkomt! Hou jij deze kant even vast, wil je?’ vraagt mama.

‘Maar weet jij dat, mam?’ herhaalt Elvis, terwijl hij de lat vastpakt en mama er een spijker in slaat.

‘Wat, volle maan?’ antwoordt ze. ‘Nee, dat weet ik niet uit mijn hoofd, vraag het zo maar aan papa.’ En ze gaat verder met timmeren.

Teleurgesteld rent Elvis naar de kamer van Jones.

Jones kijkt hem vol verwachting aan. ‘Wist mama het?’

‘Nee,’ antwoordt Elvis. ‘Ik moet het morgen op school opzoeken. Als ik papa vraag wanneer het volle maan is, dan vraagt hij waarschijnlijk weer waarom ik dat wil weten. Dan ziet hij vast dat ik lieg.’

Jones knikt. ‘Zal ik het doosje in mijn kamer bewaren?’ vraagt ze.

‘Waar dan?’ vraagt Elvis.

Jones kijkt even rond en opent dan haar speelgoedventje. ‘Ik stop hem hierin,’ zegt ze trots. ‘Daar zoekt niemand!’

‘Oké,’ zegt Elvis resoluut. ‘Dus ik moet het morgen op school vragen, óf op de maankalender kijken die in de klas hangt, óf het op mijn telefoon opzoeken.’

‘Spannend!’ zegt Jones. ‘En ik zal mijn oventje goed bewaken.’

*****

Die nacht kan Elvis maar moeilijk in slaap komen. Steeds moet hij denken aan de kinderen die in hun huis hebben gewoond. In hun kamers. Is het toeval dat juist hij en Jones het doosje hebben gevonden? Wat zou papa hebben gedaan? Hij had het vast en zeker meegenomen naar het politiebureau en met zijn collega's uitge-

zocht hoe het met die aanwijzingen zat. Maar papa heeft het niet gevonden. Sterker nog, papa weet van niks, en mama ook niet. Het is het geheim van Elvis en zijn zusje. Ze zullen het aan niemand vertellen en zelf deze speurtocht gaan doen.

Elvis kijkt de gang in. Jones ligt waarschijnlijk al te slapen, want haar rode hartjeslamp is al uit. Hij doet zijn bedlampje ook uit en staart voldaan naar de lichtgevende sterren op zijn plafond. Slapen lukt nog niet. Er gaan te veel dingen door hem heen.

Wie zijn die Hannah en Otto die ooit in hun huis woonden? Waar zaten ze op school? Leek hun leven op dat van hem en Jones, of was het heel anders? En waar wonen ze nu? Ze waren elf en negen in 1967, dus ze zijn nu... drieënzestig en eenenzestig? Wauw, dat is oud!

Elvis kijkt op zijn wekker, in digitale rode cijfers staat er: 21:23. Bijna half tien, hij moet nu echt gaan slapen. De minuten tikken langzaam voorbij, maar uiteindelijk lukt het Elvis dan toch om in slaap te vallen.